

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

1

בפני כב' השופט צבי פרנקל
נציג ציבור עובדים – משה גולדפרב

התובעים:
14191-01-12 Nammontree wirat בתיק
14311-01-12 Chadong Aphisit בתיק
14230-01-12 Aangsamanan Phet בתיק
שלושתם ע"י עו"ד ניר דינס

נגד

הנתבע:
שמעון פחימה
ע"י עו"ד גלעד אבני

פסק דין

1. שלושת התובעים, אזרחי תאילנד הועסקו אצל הנתבע בחקלאות מיום 14.9.06 ועד חודש נובמבר 2011. התובעים עבדו במשקו החקלאי של הנתבע, הם מבקשים לחייב הנתבע לשלם להם פיצויי פיטורים, הפרשי שכר עבודה, שכר עבודה לחודשים אוקטובר ונובמבר 2011, פיצויי הלנת שכר, דמי הבראה, פדיון חופש, תשלום בגין ימי חג, דמי כלכלה, מענק שנתי, קרן השתלמות והפרשות פנסיוניות.

2. לבקשת ב"כ הצדדים ההוכחות בשלוש התביעות נשמעו באותו מועד וב"כ הצדדים סיכמו במאוחד בשלוש התביעות. פסק דין יינתן במאוחד, בעניינים המיוחדים לתובע פלוני תינתן הכרעה נפרדת. לשם נוחות הדיון, התובעים יכוננו בשמם הפרטי- התובע בתיק 14191-01-12 יכונה ויראט; התובע בתיק 14311-01-12 יכונה אפיסיט והתובע בתיק 14230-01-12 יכונה פט.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

3. התובעים עזבו את משקו של הנתבע במהלך חודש נובמבר 2011 בסמוך לתום מועד אשרת השהייה בישראל. לטענתם, הנתבע הורה להם להפסיק לעבוד לקראת החזרתם לתאילנד. הנתבע טען כי התובעים ברחו ממקום העבודה והוא כלל לא התכוון לפטרם. לטענתו, אף יכול היה להאריך את אשרת השהייה שלהם במספר חודשים. במכתב למשרד הפנים בו הצהיר הנתבע על עזיבת התובעים, הצהיר לגבי ויראט את נסיבות העזיבה: - " **כנראה בגלל הודעתי שהוא אמור לחזור לארצו**"; בהצהרה לגבי אפיסיט הצהיר הנתבע אודות נסיבות העזיבה: "**כנראה בגלל שהודעתי לו שהוא אמור לחזור לארצו. הוזמנו כרטיסים חזרה**"; לגבי פט כתב הנתבע ששבועיים קודם לכן נטשו אותו שני עובדים ונסיבות העזיבה: "**טרנד חדש במדינה מזורגת**".

הנתבע טען כי הצהיר כלפי משרד הפנים הצהרות כוזבות כדי שיוכל לקבל עובדים במקום התובעים, זאת לפי עצת חברת כח האדם. הנתבע לא גילה במסגרת הליך גילוי המסמכים אודות שני המסמכים הללו בהם כתב לגבי ויראט ואפיסיט, אלא המידע אודות מסמכים אלו עלה במסגרת חקירת הנתבע שלא נתן הסבר מניח את הדעת מפני מה בחר להסתירם.

4. הנתבע הודה שהתחיל להנפיק לתובעים תלושי שכר רק מחודש מאי 2007 ולא מתחילת עבודתם אך טען כי מה שמופיע בתלושי השכר שיקף את שקיבלו התובעים. לגבי השכר של חודשים אוקטובר ונובמבר 2011 הודה הנתבע כי לא שילם שכר, אך טען כי קיזז את השכר בדרך של החזר חובות של התובעים למכולת ובגין אי מתן הודעה מוקדמת על ידו. בעדותו טען הנתבע כי נתן לפט לנהל חנות מכולת במבנה השייך לו (לנתבע) והפועלים היו קונים ישירות מפט. כמו כן טען הנתבע כי שילם לפט את משכורת חודש אוקטובר ונובמבר בסך של 7,800 ₪ במזומן ביום 28.11.11 ופט אישר בחתימתו קבלת סכום זה. טענה זו לא נטענה כלפי פט על מנת שיוכל להתמודד עימה במסגרת עדותו המוקדמת ביום 11.1.12.

5. התביעה לפיצויי פיטורים-

התובעים טענו כי אשרת העסקתם הסתיימה ביום 30.11.11 ועזבו את מקום העבודה בסמוך למועד זה לאחר שהנתבע הורה להם להפסיק לעבוד לקראת חזרתם לתאילנד. הנתבע טוען כי התובעים הפסיקו להתייצב לעבודה ביום 14.11.11 כאשר ויראט ואפיסיט נשאר עד ליום 20.11.11 במקום העבודה מבלי לעבוד ופט נשאר במקום העבודה עד ליום 28.11.11. כאמור, הנתבע הודיע למשרד הפנים כי העובדים נטשו אותו לאחר שאמר להם שהם צריכים לחזור לארצם, ובחקירתו הצהיר כי מדובר בהצהרה כוזבת לאור הנחיית חברת כח האדם. בעת העדות המוקדמת אמר ב"כ הנתבע כי יש בידו אישור העסקה גורף לכל העובדים עד ליום

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

30.4.11 (ראה פרוטוקול בתיק 14311-01-12 עמ' 4, שורה 27-30) אולם הודיע כי אינו רוצה להגיש מסמך זה, ואכן מסמך כזה לא הוגש לתיק בית הדין.

לאור העובדה כי אישורי העסקה של התובעים היו אמורים להסתיים ביום 30.11.11 זאת גם לפי הוראת סעיף 3 ג' לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, הקובע כי תקופת עבודתו של עובד זר בישראל מוגבלת ל- 63 חודשי עבודה לכל היותר. לאור הצהרת הנתבע במכתבו למשרד הפנים כי סיבת העזיבה היא הודעתו לעובדים שהם אמורים לחזור לארצם, ולאור עדות התובעים, הגענו למסקנה כי התובעים זכאים לתשלום פיצויי פיטורים. תצהירי התובע שנשלחו למשרד הפנים נכתבו מיד בסיום העבודה ויש להעדיף האמור בהם על פני הגירסה המאוחרת. יתרה מכך, העובדה שהנתבע בחר להסתיר אותם מסמכים ולא לגלותם במסגרת הליכי גילוי המסמכים, מלמדת שלנתבע היה מה להסתיר בעניין זה. אנו קובעים לאור הנסיבות ולאור הראיות שהוצגו כי התובעים זכאים לפיצויי פיטורים. אמנם בדיון המקדמי הציע ב"כ הנתבע לעובדים לשוב לעבודה בתנאי שימחקו את התביעה. אולם לא הוצג בפנינו אישור כי ניתן להעסיק התובעים מעבר לחודש נובמבר 2011, והתנאת של השבה לעבודה תמורת מחיקת תביעה לזכויות סוציאליות אינה מקובלת עלינו.

לאור האמור, התובעים זכאים לתשלום פיצויי פיטורים בגין תקופת עבודתם של 63 חודשים. משהנתבע לא כפר בסכום הנתבע, אנו מחייבים את הנתבע לשלם לכל אחד מהתובעים פיצויי פיטורים בסך של 20,500 ₪.

6. התביעה להפרשות לפנסיה-

על יחסי הצדדים חלות הוראותיו של ההסכם הקיבוצי מכוח צו ההרחבה בענף החקלאות משנת 2000. לטענת הנתבע, העובדים היו עובדים קבועים לפי סעיף 12 לצו ההרחבה ולכן העובדים לא זכאים להפרשות פנסיוניות מאחר שצו ההרחבה לא קובע חובה להפריש לפנסיה לגבי עובדים קבועים.

על פי צו ההרחבה יש מפתח לקביעת מכסת העובדים הקבועים כך למשל על כל 80 דונם יועסק עובד אחד קבוע וכיו"ב (י"פ 4965 עמ' 1761) לא הוצגה בפנינו כל הודעה שניתנה לתובעים בקשר לקביעות ואף לא נטען שניתנה לתובעים, ולא הוצגה בפנינו מכסת העובדים הקבועים ביחס לשטח החקלאי. אנו קובעים, על כן, כי התובעים היו עובדים לא קבועים, והם זכאים להפרשות פנסיוניות. חוק עובדים זרים מתיר לשר הפנים לקבוע בתקנות הפרשת כספי פנסיה לחשבון מיוחד ואז לא יחולו ההוראות שבהסכם הקיבוצי. אולם תקנות אלה לא הותקנו ולכן על המעביד לשלם את ההפרשות לפנסיה כמפורש בהסכם הקיבוצי.

בעניין זכאות עובד זר לפנסיה ר' את פסק דינו של השופט טוינה בבש 2595/01 קומר נ' ויסטה מלונות ותיירות בע"מ, פד"ע ל"ח, מד. השופט טוינה קבע כי הוראות ההסכם הקיבוצי יחולו

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

על העובד הזר כשם שהן חלות על כל עובד אחר שכן כבר צוינו כי "תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר הגר אתכם" (במדבר טו', טז').
לאור זאת כל אחד מהתובעים זכאי להפרשות פנסיוניות בסך של 11,316 ₪.

התביעה לשכר חודש אוקטובר וחודש נובמבר 2011-

.7

בכתבי התביעה טענו התובעים כי יש לשלם להם שכר בסך של 8,200 ₪ עבור חודשיים אלו. הנתבע לא הכחיש את זכאות התובעים לשכר. אולם טען טענות קיזוז של הודעה מוקדמת וכן חובות למכולת. הנתבע בעדותו העיד כי המכולת שבה קנו העובדים היתה שייכת לפט והנתבע היה מתווך בין הספקים והיה גוזר קופון כדבריו (ראה עמ' 18,19 לפרוטוקול, שורות 31-32 בעמ' 18 ו-1-3 בעמ' 19). בהמשך עדותו העיד כי התובעים קנו מפט (ראה עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 11-16). לאור הצהרה זו של התובע, הוא אינו רשאי לקזז חוב של התובעים למכולת משכר העבודה, מאחר והתמורה מהקניה למכולת לא היתה משולמת לו. מן הראוי לציין כי ללא קשר לאמור לעיל לא הוצגו כל ראיות התומכות בסכום החוב הנטען. לגבי פט טען הנתבע בתצהירו כי שילם לפט ביום 28.11.11 סך של 7,800 ₪ במזומן. טענה זו לא הוצגה בפני פט במסגרת חקירתו בעדות המוקדמת על מנת שיוכל להתמודד עמה למרות שהנתבע עצמו נכח באותה חקירה. אולם, טענה זו הועלתה כבר בכתב ההגנה וככל שפט רצה לטעון טענה כי עובדה זו לא הועלתה בפניו בחקירתו, רשאי היה להגיש בקשה להגיש כתב תשובה. לפיכך, אנו מקבלים את תצהיר הנתבע בעניין הסכום של 7,800 ₪ ששילם לפט. עם זאת העובדה שהנתבע שילם לפט סכום זה מלמדת כי הנתבע לא סבר שיש לקזז דמי הודעה מוקדמת מהתובעים, וכן נשאלת השאלה מפני מה שכר אוקטובר לא שולם לתובעים בזמן?!

מאחר וקבענו שהתובעים זכאים לפיצויי פיטורים בשל סיום תקופת העסקתם אין מקום לקבל את טענת הקיזוז של הודעה מוקדמת שהעלה הנתבע. כמו כן לא ניתן לקבל את טענות הקיזוז לגבי המכולת, מאחר והנתבע הצהיר שהמכולת היתה שייכת לפט והכספים מהמכירות עברו לפט.

לאור זאת אנו מחייבים את הנתבע לשלם לתובעים ויראט ואפיסיט את שכר חודש אוקטובר ונובמבר.

התובעים תבעו סך של 4,200 ₪ לכל חודש, אולם הם עבדו עד ליום 19.11.12 (כאמור בהצהרתו של הנתבע למשרד הפנים), לכן עבור חודש נובמבר כל אחד מהם זכאי רק ל-2/3 שכר דהיינו סך של 2800 ₪ בלבד.

לאור האמור ויראט ואפיסיט זכאים כל אחד מהם לשכר חודש אוקטובר וחודש נובמבר בסך של 7,000 ₪

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

8. התביעה להפרשי שכר מינימום ופיצויי הלנת שכר-

בכתבי התביעה טענו התובעים כי השכר ששולם להם במשך תקופת עבודתם היה נמוך באופן מהותי משכר המינימום אשר לו היו זכאים. התובעים העמידו את סכום תביעתם בגין ההפרשים הנטענים על סך 63,000 ₪.

הנתבע הצהיר כי לאורך תקופת עבודתם הוא חישב לתובעים את שכרם בהתאם לשעות עבודתם באותו החודש במכפלת שכר המינימום השעתי הקבוע במשק. הנתבע הפנה לתלושי השכר אך הודה כי לא הנפיק תלושי שכר עד מאי 2007. לאור טענת התובעים כי שכרם בשנה הראשונה היה נמוך באלף שקלים מדי חודש משכר המינימום ולאור העובדה כי אין תלושי שכר לתקופה זו, אנו מחייבים את הנתבע לשלם הפרש זה לתובעים בגין התקופה מספטמבר 2006 ועד אפריל 2007, בסה"כ שבעה חודשים וחצי, דהיינו סך של 7,500 ש"ח לתובע.

באשר ליתרת התקופה- התובעים טענו בצורה כללית כי לא שולם להם שכר מינימום, אלא שלא הוכיחו טענתם זו. הם לא צירפו ראיות המעידות על מספר שעות עבודתם בכל חודש ועל גובה השכר ששולם להם. הנתבע הציג תלושי שכר מחודש מאי 2007 ולפיהם השכר ששולם היה בהתאם לשכר המינימום, לכן אנו דוחים את תביעת התובעים לתשלום הפרשי שכר מינימום בגין התקופה שלאחר אפריל 2007.

9. התביעה לפדיון חופשה שנתית-

בכתבי התביעה טענו התובעים כי הם לא קיבלו כלל ימי חופשה במהלך תקופת עבודתם ולכן יש לחייב את הנתבע בסך של 10,560 ₪. הנתבע טען ששילם תמורת חופש ומדי פעם העובדים יצאו לחופשה.

נטל ההוכחה בדבר יתרת החופשה מוטל על המעביד. מחובתו של המעביד לנהל פנקס חופשה ולרשום בו את הפרטים הרלוונטיים. מכאן שעל המעביד לדעת כמה ימי חופשה נתן לעובד ומה היא יתרת חופשתו. הצגת תלושי השכר מהווה "ראשית ראיה בכתב" למאזן ימי החופשה המגיע לעובד.

אמנם לא הוצג בפנינו פנקס החופשה אך שניים מתוך שלושת התובעים העידו כי מידי פעם נעדרו מהעבודה (בניגוד לאמור בכתב התביעה). אפיסיט הודה שנעדר מהעבודה בשנה האחרונה שלושה ימים (עמ' 3 לפרוטוקול, שורה 30), פט אמר שבכל התקופה נעדר רק שבעה ימים (עמ' 4 לפרוטוקול, שורה 10), כמן כן התובעים עבדו חמישה ימים בשבוע. לאור זאת אנו מקבלים את האמור בתלושי השכר בקשר לימי החופשה ואנו רואים בנתבע כמי שהוכיח שהתובעים ניצלו את ימי החופשה המגיעים להם ובעבור יתרת הימים קיבלו פדיון חופשה כאמור בתלושי השכר. לכן דין תביעת התובעים ברכיב זה להידחות.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

10. התביעה לדמי הבראה -

התובעים טוענים כי הם זכאים ל-14 ימי הבראה. מחודש ספטמבר 2009 הנתבע החל לשלם דמי הבראה. השאלה היא האם יש לזקוף תשלום זה לתקופת תחילת העבודה ועל הנתבעת לשלם את היתרה. הנתבע טוען כי ניתנו לכל תובע דמי הבראה בגין השנתיים האחרונות ומאחר שאלו שולמו, התובעים מנועים מלתבוע בגין תקופה קודמת לאור הוראות ההתיישנות הנוגעות לדמי הבראה, התובעים טוענים, לעומת זאת, כי יש לזקוף תשלום זה לתחילת העבודה.

מאחר והתובעים לא קיבלו הודעה עבור איזו תקופה משולמים דמי הבראה, ובכל אופן לא הוצגה בפנינו הודעה כזאת, והתובעים הצהירו כי לא קיבלו את תלושי השכר, אנו קובעים שיש לזקוף תשלום זה עבור התקופה הראשונה. בהקשר זה יש להזכיר את סעיף 50 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 הקובע: -

"סכום שניתן לנושה שעה שהגיעו לו מן החייב חיובים אחדים, רשאי החייב, בעת התשלום, לציין את החיוב שלחשבונו ייזקף הסכום; לא עשה זאת, רשאי הנושה לעשות כן". (ההדגשה לא במקור – צ"פ).

לא הוכח בפנינו כי הנתבע ציין במועד התשלום שדמי הבראה המשולמים הם לשנת 2009 ואילך, לאור זאת רשאים התובעים לזקוף תשלום זה על חשבון תקופה קודמת דהיינו משנת 2006.

לאור זאת זכאי כל אחד מהתובעים לתשלום דמי הבראה בסך של 5,110 ₪.

11. התביעה לדמי חגים-

בכתב התביעה טענו התובעים כי הם זכאים לעשרה ימי חג בכל שנה וביקשו לחייב את הנתבע לשלם להם סכום של 6,160 ₪, זאת לאחר קיזוז ארבעה ימים עבור כל שנת עבודה שקיבל כל תובע.

ימי החג החלים על עובד זר יחושבו על פי דתו. התובעים קיבלו ארבעה ימי חג בשנה, בהתאם לבחירתם לחגוג את ימי החג החלים בתאילנד. ויראט בעדותו (עמ' 4 לפרוטוקול שורה 23) אמר שהוא זוכר ארבעה ימי חג בתאילנד. הואיל והתובעים לא הבהירו מהו מקור זכאותם לרכיב זה, אנו דוחים רכיב זה של התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 **Nammontree wirat** נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 **Chadong Aphisit** נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 **Aangsamanan Phet** נ' פחימה

12. התביעה לדמי כלכלה, מענק שנתי וקרן השתלמות-

התובעים טענו כי בהתאם לצו ההרחבה בענף החקלאות, הם זכאים ל-100 ₪ בחודש לתשלום דמי כלכלה, והם הגישו תביעה על סך של 7,130 ₪ כל אחד. הנתבע טען כי התובעים אינם זכאי לתשלום הן מהסיבה כי מדובר בזכות נלווית שאינה ניתנת לפדיון עם סיום יחסי העבודה והן מהסיבה שהנתבע נתן דמי כלכלה בעין כאמור בתצהירו והנתבעים בחרו לא לחקור את הנתבע בעניין זה. בהתאם לנספח א' לצו ההרחבה, לענין "תנאים נלווים.." ובהתאם לנספח ב' לצו ההרחבה הבסיסי, זכאי התובע לדמי כלכלה. כאמור הנתבע הצהיר כי סיפק לתובעים מצרכי מזון ובפרט אורז בעלות העולה בהרבה על הנתבע לגבי דמי כלכלה. התובעים בחרו לא לחקור את הנתבע בענין זה כך שניתן לראות את דמי הכלכלה שנתן הנתבע בעין כדמי כלכלה. לאור התשלום בעין אין אנו נדרשים להכריע בשאלה האם דמי כלכלה בענף החקלאות היא זכות נלווית או החזר הוצאות.

באשר למענק שנתי – מדובר בזכות נלווית שאינה ניתנה לפדיון לאחר סיום יחסי עובד מעביד. בעניין זכויות נלוויות ר' י' לובוצקי, "חווה עבודה וזכויות העובד" הוצאת ניצן מהדורת 2008. פרק 18, עמוד 3, וכן ר' ההפניות לפסיקה אצל ד"ר לובוצקי, למשל דיון לז/131-3 ד"ר פאולינה קלר נ' האוניברסיטה העברית בירושלים פד"ע ט' 312. התובעים זנחו בסיכומיהם את התביעה להפרשה לקרן השתלמות ולכן דין רכיב זה להידחות.

13. סיכומו של דבר על הנתבע לשלם לכל אחד מהתובעים בכל אחד מהתיקים 14191-01-12, 14311-01-12 ו- 14230-01-12 :

א. פיצויי פיטורים בסך של 20,500 ₪

ב. הפרשי שכר בסך של 7,500 ₪

ג. הפרשות פנסיוניות בסך של 11,316 ₪

ד. דמי הבראה בסך של 5,110 ₪

בנוסף על הנתבע לשלם לתובעים ויראט (בתיק 14191-01-12) ואפיסיט (בתיק 14311-01-12) סך של 7,000 ₪ לכל אחד בגין שכר עבודה בחודשים אוקטובר ונובמבר 2011. כל הסכומים ישולמו תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין, שאם לא כן, ישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה ועד התשלום המלא בפועל. אם פיצויי הפיטורים ושכר העבודה בגין חודשים אוקטובר ונובמבר לא ישולמו תוך המועד הנ"ל הם ישאו פיצויי הלנת שכר מיום הגשת התביעה ועד התשלום המלא בפועל.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 14191-01-12 Nammontree wirat נ' פחימה

ס"ע 14311-01-12 Chadong Aphisit נ' פחימה

ס"ע 14230-01-12 Aangsamanan Phet נ' פחימה

14. הנתבע ישא בהוצאות התובעים ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 3,000 ₪ לכל תובע בתיקים-14191-01-12 ו-14311-01-12, ובהוצאות ובשכ"ט עו"ד לתובע בתיק 14230-01-12 בסך של 2,500 ₪ סכומים אלו ישולמו תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין.

15. בשולי פסק הדין אך לא בשולי החשיבות אנו מוצאים לנכון להביא מדבריו של המלומד ד"ר אביעד הכהן המלמדנו:

” רצונכם לדעת טיבה וטבעה של מערכת משפטית, לכו נא ובדקו יחסה אל ה"אחר" שבקרבה. ... מבחנה האמיתי של כל חברה, והמערכת המשפטית כחלק בלתי נפרד ממנה, הוא ביחסה ל"קבוצות השוליים" שבקרבה. בפרשת "עקב" מופיע ציווי המזהיר את עם ישראל בעניין היחס אל הגר הגר בקרבנו: "ואהבתם את הגר, כי גרים הייתם בארץ מצרים" (דברים י יט) ציווי זה בלשון אהבה, אינו שכיח במקרא והוא מקביל לשני ציוויים אחרים "לאהוב את האל, "ואהבת את ה' אלהיך" (דברים ו, ה; יא, א); ולאהוב את ה'רע, "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט יח) השוואת הגר אל שני אלה מלמדת על החשיבות שיוחדה לו בעולמה של יהדות. זאת ועוד, מאחר שקיבל עליו עול תורה ומצוות מרצון, הוסיף לו הקב"ה אהבה על אהבתו וייחד לו מצווה. " (אביעד הכהן, פרשיות ומשפטים משפט עברי בפרשת השבוע בפרק משפט, חברה וכלכלה, הוצאת ידיעות אחרונות ספרי חמד, 2011, עמ' 265).

16. המזכירות תשלח את פסק הדין בדואר רשום לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ד תשרי תשע"ג, 30 ספטמבר 2012, בהעדר הצדדים.

1

צבי פרנקל, שופט

משה גולדפרב, נציג ציבור - עובדים

2